

בבית המשפט העליון

בג"ץ 3657/14

לפני: כבוד הרשמת ליאת בנמלך

העותרת: עמותת גלי ים נתניה

נגד

המשיבים: 1. עיריית נתניה
2. משרד הפנים

בקשה לפסיקת הוצאות

החלטה

העתירה שבכותרת נמחקה לאחר שהעותרת הודיעה על התייתרותה, ונותרה על הפרק בקשת העותרת לחיוב המשיבה 1 בהוצאות.

לאחר שעיינתי בכל החומר שבתיק ובטיעוני הצדדים הגעתי לכלל מסקנה כי יש מקום לחייב את המשיבה 1 בהוצאות, אם כי בשיעור מתון.

המשיבה 1 אינה מכחישה בתגובתה כי לאחר הגשת העתירה ניתן לעותרת הסעד לו עתרה - ביטול האיסור לכניסת אופנועי ים ל"רצועת חוף אמפי" - והיא אף הדגישה בתגובתה כי שינוי המדיניות נעשה "לאחר שהוגשה העתירה, עקב לחץ מצד חברי העותרת". על כן ניתן להניח כי קיים קשר סיבתי בין הגשת העתירה לבין מתן הסעד. איני מוצאת לקבל בהקשר זה את עמדת המשיבה 1 לפיה אין מקום לחייבה בהוצאות אך מן הטעם שאין מדובר לטענתה ברשות שהיתה מחויבת ליתן לפי דין (כי אם בנוהג) וכיוון שחזרה בה מן ההחלטה בעקבות "לחץ" של חברי העותרת, שכן בטענות אלו, כשלעצמן ובאופן בו הועלו, אין כדי להפריך את החזקה הקמה לטובת העותרת נוכח מתן הסעד, לפיה העתירה שהגישה היתה מוצדקת (ראו בג"ץ 2908/06

איוונוב נ' שר הפנים, פסקה 5 (21.4.2010)). על כן, ומשלא העלתה המשיבה 1 טענות אשר יש בהן כדי להפריך את החזקה האמורה, יש מקום לחייבה בהוצאות.

יחד עם זאת בהתחשב בכלל נסיבות העניין ובשים לב בין היתר לכך שהעניין בא אל פתרונו סמוך יחסית לאחר הגשת העתירה ומבלי שנדרשה הכרעה שיפוטית, כמו גם לכך שהעותרת לא הוכיחה מה היה שיעור הוצאותיה בפועל, תישא המשיבה 1 בהוצאות העותרת ובשכר טרחתה בשיעור מתון בסך של 2,500 ש"ח.

ניתנה היום, י"ז באלול התשע"ה (1.9.2015).

ליאת בנמלך

ר ש מ ת